

Reactie Nederlandse Inzet Humanitaire Hulp en Diplomatie 2023

Toon ambitie: bied hulp aan álle groepen in nood

Bij de lancering van het [Nederlands Feministisch Buitenland Beleid \(2022\)](#) stelde het kabinet alle buitenlandbeleid te zullen toetsen aan vier principes: *rights, representation, resources en reality check*¹. Deze toets mist bij de meest recente Kamerbrief rond humanitaire hulp en diplomatie (dd 21 februari 2023). Onderzoek toont aan dat adequate hulp voor mensen in de meest kwetsbare posities in crisissituaties - (oudere) vrouwen, meisjes, (waaronder) LHBTQI+ personen en mensen met een beperking - achterblijft². Stevige prioritering van humanitair beleid dat tegemoetkomt aan de hulp- en beschermingsbehoeften van deze groepen - [die samen een ruime meerderheid van de hulpbehoevenden vormen](#) - is nodig. Toch blijft de kabinetsinzet, [zoals toegelicht in de beleidsnota](#), beperkt tot dialoog en diplomatie richting uitvoeringsorganisaties: "Nederland wijst in de dialoog met partners (...) op het belang van inclusiviteit." Ook in [de meest recente NAP 1325 rapportage](#) lijkt het kabinet weinig eigen verantwoordelijkheid te nemen in noodhulp die voorziet in de behoeften van (oudere) vrouwen, meisjes en LHBTQI+ personen: "Nederland stuurt en monitort niet de door Nederland gefinancierde programma's en activiteiten en verzamelt dus ook geen data rond de dienstverlening noch het bereik van deze programma's."

De aangekondigde inzet doet ons inziens onvoldoende recht aan de wens van het kabinet én uitvoeringspartners om de kwaliteit en effectiviteit van het humanitaire systeem te versterken. Hulporganisaties zetten belangrijke stappen, maar er is meer investering nodig. Zoals in capaciteit en aanpassing van organisatie- en financieringsstructuren om zeggenschap van lokale (vrouwelijke) hulpverleners en organisaties te verbeteren, conform aanbevelingen van de IOB.

Wij roepen het kabinet op de eigen verantwoordelijkheid te pakken en de ambitie te verhogen, in lijn met eerdere afspraken en beleidsprioriteiten³, het Nederlands Feministisch Buitenland Beleid, én conform de aanbevelingen van de IOB-evaluaties van [Nederlands beleid voor humanitaire hulp 2015-2021 \(2022\) en gendermainstreaming \(2021\)](#). Geef het wereldwijde voorbeeld en investeer in een mensgericht humanitair systeem waarin álle mensen in noodsituaties - dus ook (oudere) vrouwen, meisjes, (waaronder) LHBTQI+ personen en mensen met een beperking - adequaat van bescherming en hulp worden voorzien.

Graag delen wij verderop in deze brief een aantal aanbevelingen.

1. Groeiende groep gemarginaliseerde mensen in nood

Het aantal mensen in nood groeit. Naar schatting zijn [339 miljoen mensen](#) in 2023 afhankelijk van humanitaire hulp. Ruim de helft daarvan, zo'n 169,5 miljoen [vrouwen en meisjes](#) - waaronder oudere vrouwen, vrouwen en kinderen met een beperking – behoort samen en deels overlappend met de groep LHBTQI+ personen⁴ tot de groepen in de meest kwetsbare posities in crisissituaties. Zo hebben zij, minder vaak dan (cis) mannen, betaald

¹ "Vrouwen moeten zich overal ter wereld kunnen beroepen op hun universele rechten en zich gevrijwaard weten van geweld (rights)". Zij moeten vertegenwoordigd zijn en deelnemen aan politieke beslissingen (representation) en er moeten voldoende middelen beschikbaar zijn om die doelen te realiseren (resources). Omdat omstandigheden wereldwijd verschillen en niet iedere benadering overal even effectief is, moet de realisering van deze beleidsdoelen altijd een invulling krijgen die in de lokale context past (reality check)." Kamerbrief Feministisch Buitenland Beleid, dd 8 november 2022, p.2

² https://www.hi-us.org/aid_1_to_people_with_disabilities_and_elderly; <https://odi.org/en/publications/inclusion-and-exclusion-in-humanitarian-action-findings-from-a-three-year-study/>; <https://www.unwomen.org/en/what-we-do/humanitarian-action/facts-and-figures#notes>

³ Zie de beleidsnota 'Mensen eerst!' (2019), het [Nationaal Actieplan 1325-IV rond Vrouwen, Vrede en Veiligheid](#) Subdoel 4.3, het Feministisch Buitenland Beleid (2022), de commitments gedaan tijdens de World Humanitarian Summit (2016), The [Grand Bargain on Humanitarian Financing 1.0 en 2.0](#); Sustainable Development Goals 5.1, 5.2, 5.5, 5.6, 5.c, 10.3, 10.4, 10.7, 11.1, 11.7, 16.b; EU WPS-Actieplan (2019-2024) Doelen 2 en 6; het Internationaal Humanitair Recht, VNVR (bindende) Resoluties 1325 (2000), 2106 (2013), 2122 (2013), 2467 (2019), 2493 (2019); CEDAW-Comité Algemene Aanbevelingen 28 (2010), 30 (2013), 32 (2014).

⁴ <https://interagencystandingcommittee.org/system/files/2020-09/The%20Gender%20Handbook%20for%20Humanitarian%20Action.pdf>; <https://odi.org/en/insights/how-humanitarians-should-consider-lgbt-issues-in-their-work/>

werk en de financiële middelen om in crisissituaties te overleven zonder externe hulp. Zij zijn vaker analfaab en hebben minder vaak toegang tot radio, tv of internet, of andere vormen van communicatie en levensreddende informatievoorziening. Vanwege de zorg voor kinderen en ouderen, gebrek aan eigen ID-papieren of ID-papieren [die niet overeenkomen met de genderidentiteit](#), of gebrek aan toegankelijk vervoer of een rijbewijs, ontvluchten zij minder makkelijk zelfstandig een situatie.

(Oudere) vrouwen, meisjes, (waaronder) LHBTQI+ personen en mensen met een beperking zijn daarnaast extra kwetsbaar voor (seksueel) geweld in crisissituaties, [terwijl zij in humanitaire situaties minder toegang hebben tot psychosociale, medische en juridische hulp](#). In [veel landen](#) worden LHBTQI+ personen gecriminaliseerd of verstoten uit de gemeenschap. Mensen uit deze groep leunen veelal op [informele hulpnetwerken](#), die eerder wegvallen tijdens crises.

Daarnaast is juist in humanitaire crises toegang tot veilige abortuszorg, anticonceptie en psychosociale zorg voor slachtoffers van bijvoorbeeld seksueel- en gendergerelateerd geweld van levensbelang. Een op de vijf in eigen land ontheemde of gevluchte vrouwen in humanitaire crises is [slachtoffer van seksueel geweld](#). Anderzijds neemt de toegang tot diensten rond seksuele en reproductieve gezondheid en rechten in crisissituaties af. Een voorbeeld uit de jaarlijkse *Women, Peace and Security* rapportage van de VN Secretaris Generaal (2022): *“In Ukraine, prior to 24 February 2022, 20 medical service delivery points and maternity hospitals were providing assistance to gender-based violence survivors, with the support of the United Nations Population Fund. Less than two months later, only nine such facilities were operational, owing to the damage from hostilities and staffing shortages.”* Van de vrouwen die wereldwijd sterven tijdens een bevalling terwijl dit voorkomen had kunnen worden, [bevindt 60% zich in een crisiscontext](#).

Tegelijk is deze groep van ruim 169,5 miljoen mensen in nood, juist vanwege hun gender, seksuele oriëntatie, leeftijd en/of beperking [lastiger te bereiken](#). Zij mogen niet deelnemen in (politieke) besluitvorming, of kennen de ingangen niet naar besluitvormers en beleidsmakers. Zij zijn ondervertegenwoordigd in humanitaire raden zoals van OCHA's Country Based Pooled Funds, waar meestal maar [één op de 10 deelnemers](#) afkomstig is uit een lokale, niet per definitie een vrouwen- of gemarginaliseerde groep vertegenwoordigende, organisatie die noodhulp biedt. Specialistische *community based* organisaties en andere lokale en door vrouwen geleide organisaties die een essentiële rol spelen bij efficiënte en duurzame humanitaire hulpverlening, zijn structureel ondergefinancierd en hebben de capaciteit noch middelen om hun kennis aan anderen over te dragen. In sommige gevallen worden specialistische lokale organisaties actief door de lokale autoriteiten tegengewerkt, zoals organisaties die werken aan seksuele en reproductieve gezondheid en rechten. Het maakt dat de specifieke behoeften van deze groep onvoldoende op de radar staan van internationale noodhulpverlening en dat hulpvoorzieningen soms onbereikbaar en ontoereikend voor hen zijn⁵. Hoewel een meerderheid van de hulpbehoevenden, zijn (oudere) vrouwen, meisjes, (waaronder) LHBTQI+ personen en mensen met een beperking daarom alsnog 'gemarginaliseerd'.

2. Humanitair beleid langs de feministische meetlat

Om humanitaire hulp regulier aan te laten sluiten bij de behoeften van (oudere) vrouwen, meisjes, (waaronder) LHBTQI+ personen en mensen met een beperking, en hen laagdrempelig te kunnen bereiken, maken donoren en humanitaire partners jaar op jaar afspraken⁶. Het door de ministers van Buitenlandse Zaken en Buitenlandse

⁵<https://www.un.org/disabilities/documents/WHS/Disability-in-humanitarian-contexts-HI.pdf>; <https://www.hrw.org/news/2022/09/08/syria-children-disabilities-left-unprotected>; https://www.hi-us.org/aid_1_to_people_with_disabilities_and_elderly; <https://odi.org/en/publications/inclusion-and-exclusion-in-humanitarian-action-findings-from-a-three-year-study/>; <https://www.unwomen.org/en/what-we-do/humanitarian-action/facts-and-figures#notes>

⁶ Zie de beleidsnota 'Mensen eerst!' (2019), het [Nationaal Actieplan 1325-IV rond Vrouwen, Vrede en Veiligheid](#) Subdoel 4.3, het Feministisch Buitenland Beleid (2022), de commitments gedaan tijdens de World Humanitarian Summit (2016), The [Grand Bargain on Humanitarian Financing 1.0 en 2.0](#); Sustainable Development Goals 5.1, 5.2, 5.5, 5.6, 5.c, 10.3, 10.4, 10.7, 11.1, 11.7, 16.b; EU WPS-Actieplan (2019-2024) Doelen 2 en 6; het Internationaal Humanitair Recht, VNVR (bindende) Resoluties 1325 (2000), 2106 (2013), 2122 (2013), 2467 (2019), 2493 (2019); CEDAW-Comité Algemene Aanbevelingen 28 (2010), 30 (2013), 32 (2014).

Handel en Ontwikkelingssamenwerking afkondigde Feministisch Buitenland Beleid is hier onderdeel van. Leggen we de beleidsinzet Humanitaire Hulp en Diplomatie, de kabinetsreactie op de IOB-evaluatie Humanitaire Hulp 2015-2021 én de beantwoording van de motie Hammelburg en Kuik 'Toegang Noodhulp voor Gemarginaliseerde Groepen Mensen', langs de principes van het Feministisch Buitenland Beleid dan valt het volgende op:

Rights: "Vrouwen moeten zich overal ter wereld kunnen beroepen op hun universele rechten en zich gevrijwaard weten van geweld"

Het kabinet stelt voort te bouwen op "bestaande kaders, zoals uiteengezet in de BHOS-nota 'Doen waar Nederland goed in is' (2022) (Kamerstuk 36 180), het Feministisch Buitenlandbeleid (2022) en de beleidsnota 'Mensen eerst!' (2019)." Toch blijkt nergens uit de kabinetsinzet in 2023 een proactieve sturing op de 'bescherming en empowerment van vrouwen en meisjes' (prioriteit #2 van ['Mensen Eerst: Nederlandse Koers Humanitaire Diplomatie en Noodhulp'](#)). Gesuggereerd wordt dat humanitair beleid vanzelf iedereen bedient: "(...) hulp moet worden verleend ongeacht kenmerken zoals leeftijd, gender, etniciteit, seksuele oriëntatie, religie, handicap of gezondheidsstatus." Daar waar de behoeften 'afwijken' van de norm, kan dit door reguliere hulporganisaties worden meegenomen: "Ook ontwikkelen zij methoden om afwijkende en aanvullende behoeften van specifieke groepen mensen mee te nemen." Waar deze methoden alsnog ontoereikend blijken, belooft het kabinet zich "in de komende periode extra in (te) spannen om betrokken organisaties te stimuleren en steunen bij hun inspanningen terzake." (p.6).

Bovengenoemd gebrek aan proactieve sturing viel ook [de IOB](#) op: "The MFA was found to have largely delegated its ambitions on localisation and the nexus to its partners, without closely monitoring, influencing and facilitating them through informed policy dialogue and accompanying measures." (p.13). Deze afwachtende houding is onvoldoende om de meest gemarginaliseerde groepen mensen in nood, te bereiken en te empoweren. Iedereen in de uitvoering weet: beleid dat geen kennisneemt van de specifieke kenmerken van groepen mensen in nood, of de normen, wetten en machtsdynamieken die bescherming en toegang tot adequate hulpverlening bemoeilijken, is geen neutraal of algemeen beleid. Het is blind beleid.

Zoals [de IOB](#) stelde: "the IOB found the Dutch narrative on localisation, the nexus and innovation in humanitarian action to be lacking in profoundness. This has limited the MFA's ability to effectively change the behaviour of its humanitarian partners on the ground. (...). "Regarding the nexus, IOB also found that (...) the MFA has no integrated strategy to consistently promote links between the humanitarian and development and peacebuilding policies, prioritization and budgets." (p.13).

Om vrouwen en meisjes en (andere) gemarginaliseerde groepen meer directe toegang te bieden tot en zeggenschap te geven over adequate gezondheidszorg, seksuele en reproductieve gezondheidsdiensten en de preventie van gender gerelateerd geweld, is hogere prioritering en een proactieve houding nodig van het kabinet. Zodat het postennetwerk en uitvoeringsorganisaties bijvoorbeeld weten dat van hen wordt verwacht te investeren in kennis rond gender en inclusie. Zodat uitvoeringsorganisaties weten dat van hen wordt verwacht bijvoorbeeld huishoudens met een alleenstaande vrouw aan het hoofd, of zwangere en zogende vrouwen, die veelal volledig afhankelijk zijn van noodhulp, voorrang te geven bij het uitdelen van voedsel, cash en voucher assistentie. Maar zodat ook duidelijk is hoe en met welke budgetten kan worden gewerkt aan de empowerment van vrouwen, meisjes en (andere) gemarginaliseerde groepen.

Onze aanbevelingen:

1. Prioriteer de verbeterde bescherming, hulpverlening en empowerment van vrouwen en meisjes, LHBTQI+ personen en mensen met hun beperking. Maak de preventie en aanpak van seksueel en gender gerelateerd geweld, en toegang tot SRGR-diensten in crises daarvan onderdeel.

2. Promoot versterkte gender en inclusie kennis bij humanitair leiderschap zoals de directie Humanitaire Hulp en het postennetwerk van het ministerie van Buitenlandse Zaken, humanitaire coördinatoren, humanitaire landenteams, en inter-cluster/sector werkgroepen. Zodat alle betrokkenen weten hoe leeftijd, gender, etniciteit, seksuele oriëntatie, religie, handicap of gezondheidsstatus (en de intersectie ervan) hulpbehoeften en de toegang ertoe bepalen, en deze kennis kan worden ingezet bij monitoring en dialogen tussen het ministerie van Buitenlandse Zaken, posten en uitvoeringpartners.
3. Promoot gender responsieve, en waar mogelijk gender transformatieve, humanitaire programma cycli bij uitvoerders van beleid, en maak financiering van interne verbeterlagen mogelijk.
4. Profileer Nederland als voorloper op inclusieve en gender responsieve humanitaire hulp. Deel de geleerde lessen en ervaringen in internationale fora en structuren, zoals de Grand Bargain 2.0, en versterk daarmee de effectiviteit en efficiency van het humanitaire systeem.

Representation: “Vrouwen moeten vertegenwoordigd zijn en deelnemen aan politieke beslissingen”

Vrouwen zijn sterk ondervertegenwoordigd in besluitvorming rond humanitaire hulp, ook binnen organisaties gefinancierd door Nederland. Dit is problematisch omdat zij het best zijn gepositioneerd om op te halen wat nodig is, en precies weten hoe mensen in de meest kwetsbare posities in noodsituaties het beste worden bereikt. In crises zoals in Turkije en Oekraïne, zijn vrouwen vaak de *first responders*.

Ook in de kabinetsbrief wordt de noodzaak onderstreept om vrouwen direct deel te laten nemen in besluitvorming: *“Steeds vaker misbruiken lokale en nationale partijen humanitaire hulp als politieke speelbal. Deze factoren compliceren principiële en effectieve hulpverlening aan en bescherming van de meest kwetsbaren (nog altijd onevenredig vaak vrouwen en meisjes), en vragen om context-specifieke kennis en een grotere rol van lokale gemeenschappen en hulpontvangers in de respons”* (p.2).

In Syrië, in Afghanistan en in Jemen zien we hoe autoriteiten zich bemoeien met humanitaire hulp distributie, inclusief pogingen om beneficiary lists aan te passen en geografische locaties te bepalen, of de selectie van partners te beïnvloeden, wat vaak de toegang tot hulp van vrouwen en meisjes bepaalt. Het maakt het des te belangrijker dat door vrouwen geleide organisaties zeggenschap en duidelijke rollen hebben in de humanitaire clusters, en dat [zij continue deel uit maken van community-driven en bottom-up benaderingen](#).

En hoewel het kabinet kwalitatieve, integere en lokaal gedreven hulp lijkt te prioriteren, blijkt ook hier een blinde vlek. Zo verwijst het kabinet naar OCHA's Country Based Pooled Funds als goed voorbeeld van gelokaliseerd humanitair beleid (p.5). Als het gaat om gender responsieve responses en de rol van vrouwen in de besluitvorming is de realiteit anders: in 2021 was slechts 1 op de 10 vertegenwoordigers in de besluitvormingsraden afkomstig uit een nationale organisatie. Of dit bijvoorbeeld een door vrouwen geleide organisatie betrof is onduidelijk. En in 2021 ging slechts 9 procent uit deze CBPFs naar een lokale noodhulporganisatie geleid door vrouwen⁷. OCHA stelt volgens IOB ook zelf: *“Regarding pooled funds, OCHA sees innovation potential in strengthening the funding of local actors, in priorities that are not yet sufficiently addressed (including targeting women and girls and people living with disabilities).”*

Juist de meest kwetsbare groepen in nood zijn in grote mate afhankelijk van lokaal geleide hulp. Dat vraagt om serieuze commitment rond de participatie en zeggenschap van onder andere [vrouwen in besluitvorming en steviger investering in lokale vrouwenorganisaties en andere community based organisaties van gemarginaliseerde groepen die noodhulp verlenen](#). De stappen die door de DRA worden gezet, zijn daarvan een belangrijk onderdeel. Zo zit een vrouwelijke vertegenwoordiger van een lokale vrouw geleide organisatie de DRA Localization Advisory Group voor. Maar het vraagt, zo stelt IOB, ook van het kabinet een verandering van beleidsontwikkeling en beleidsuitvoering: *“Actively supporting localisation would require a genuine power*

⁷<https://www.securitycouncilreport.org/atf/cf/%7B65BF9B-6D27-4E9C-8CD3-CF6E4FF96FF9%7D/S-2022-740.pdf>; [CBPF Annual Reports 2021 | OCHA \(unocha.org\)](#)

shift, more equal partnerships, risk sharing, less insistence on financial accountability, more insistence on accountability to the affected population and multi-annual, flexible and unearmarked funding.” (p.69).

Onze aanbevelingen:

5. Versterk en investeer in gelijkwaardige partnerschappen tussen internationale, nationale en lokale humanitaire partners.
6. Promoot en faciliteer de betekenisvolle deelname en meer zeggenschap van (oudere) vrouwen, meisjes, LHBTQI+ personen en mensen met een beperking, evenals van (feministische) lokale organisaties die met deze groepen werken, in beleidsontwikkeling, -uitvoer en evaluatie rond noodhulp, waaronder bij donorconferenties.

Resources: “Er moeten voldoende middelen beschikbaar zijn om die doelen te realiseren”

Ondanks dat iedereen het nut en de noodzaak erkent van community based organisaties, waaronder van vrouwen, LHBTQI+ en mensen met een beperking, die noodhulp verlenen, zijn zij structureel ondergefinancierd. Ook vanuit Nederland. In 2021 ging 0,2% van de uitgaven op de ODA begrotingspost Vrede, Veiligheid en Duurzame Ontwikkeling, waarvan humanitaire hulp onderdeel is, direct naar lokale of regionale organisaties in het maatschappelijk middenveld. Binnen het specifieke budget voor humanitaire hulp was [helemaal niet](#) voorzien in directe financiering van *community based* organisaties en andere lokale organisaties.

Er blijkt een discrepantie tussen de inhoudelijke lokalisatie agenda van het kabinet en de financiering ervan. Hoewel de IOB in haar aanbevelingen expliciet aanbeveelt te investeren in ‘meerjarige, flexibele, ongeoormerkte financiering’ van lokale organisaties (IOB, p.69), is het kabinet stellig: *“Het kabinet zal (...) geen apart kanaal opzetten voor directe humanitaire financiering aan lokale belangenorganisaties.”* (p.3, ‘Toegang Noodhulp voor Gemarginaliseerde Groepen Mensen’).

Een deel van de lokaliseringsagenda verloopt via Nederlandse partners, zoals de DRA en enkele initiatieven zoals het START Network, maar het kabinet kiest ervoor om het leeuwendeel van de humanitaire financiering te investeren in VN-instanties. Terwijl ook daar de IOB volstrekt helder over is: *“De VN doet het niet goed op het gebied van lokalisatie. Hoewel het lokale partners betreft in termen van proporties van budget, is de relatie vaak top-down en niet strategisch.”* Ook waarschuwt de IOB dat de resultaten van Nederland op voor Nederland belangrijke prioriteiten via multilaterale organisaties, vrijwel niet traceerbaar zijn. Daarom beveelt IOB aan er *“in afstemming met andere donoren voor te zorgen dat deze partners hun focus op Nederlandse en Grand Bargain-gerelateerde prioriteiten behouden of versterken”* (p.81).

Het kabinet blijft de uitvoer van de inclusie- en lokaliseringsagenda bij de uitvoeringspartners leggen, zonder verder expliciet aan te sturen en te monitoren. Het kabinet onderstreept zelfs dat data op oa Grand Bargain prioriteiten niet op te halen zijn: *“Om lhbtqi+ gemeenschappen niet (extra) in gevaar te brengen zijn alle partners overigens terughoudend over hun inspanningen op dit gevoelige specifieke thema.”* Daarin laat het kabinet kansen en ook de eigen verantwoordelijkheid liggen. Zoals de [IOB constateert](#) *“(…) lokale spelers krijgen maar beperkt de kans om te worden gesteund op basis van hun sterke punten (lokale kennis, operationele toegang tot gemeenschappen). IOB stelt vast dat de manier waarop Nederland met partnerorganisaties samenwerkt onvoldoende prikkels geeft om deze tekortkoming aan te pakken. Er is te weinig steun onder humanitaire donoren om dit ten goede te keren.”*

Onze aanbevelingen:

7. Maak alle door Nederland beheerde humanitaire financieringsmechanismen gender responsief en steun humanitaire hulp die gender gelijkheid en inclusie promoot.

8. Erken het belangrijke humanitaire werk van door vrouwen geleide organisaties en (feministische) lokale organisaties die met gemarginaliseerde groepen werken, door hen politiek en diplomatiek te ondersteunen, en biedt hen toegang tot flexibele, voorspelbare en passende meerjarige financiering. Maak financiering expliciet ook toegankelijk voor lokale organisaties die zich richten op hulp die onder druk staat in humanitaire crises, zoals seksuele en reproductieve rechten en gezondheid services.

Reality check: “Omdat omstandigheden wereldwijd verschillen en niet iedere benadering overal even effectief is, moet de realisering van deze beleidsdoelen altijd een invulling krijgen die in de lokale context past”

In de brief ‘Toegang Noodhulp voor Gemarginaliseerde Groepen Mensen’ erkent het kabinet: *“Voor hulpverlening aan gemarginaliseerde en extra kwetsbare groepen is het van belang contact te hebben met organisaties die deze groepen vertegenwoordigen.”* (p.2). Ook deelt het kabinet *“de zorg die spreekt uit de motie van de leden Hammelburg en Kuik waar het gaat om het risico dat sociaal-maatschappelijk geïsoleerde of gediscrimineerde gemeenschappen worden buitengesloten bij vormgeving en uitvoering van humanitaire hulp.”* (p.3).

Toch wordt ook hier de verantwoordelijkheid met name afgeschoven op uitvoeringsorganisaties: *“Partners zijn zich terdege bewust van de noodzaak uitsluiting te voorkomen.”* Zij werken gericht aan inclusiviteit. De ruimte daarvoor en de resultaten daarvan variëren. Het kabinet zal zich daarom extra inspannen om *non-discriminatoire noodhulp te bewerkstelligen. Humanitaire partners én het brede humanitaire systeem moeten daar actief aan bijdragen en zo nodig veranderingen of aanpassingen doorvoeren.”* (p.3).

Op deze manier laat het kabinet nauwelijks ruimte aan toetsing van de impact van beleid in de lokale context, en kan het nauwelijks bijsturen tijdens de realisatie van beleidsdoelen. Om lokale organisaties te versterken in hun lokale rol, en daarmee onder andere in staat te stellen de benodigde inbreng en feedback te leveren op de realisatie van beleidsdoelen, beveelt [de IOB](#) aan - naast meerjarige, flexibele, ongeoormerkte financiering – te investeren in capaciteitsversterking en lastenverlichting. Dit betreft niet alleen de gelijke verdeling van risico’s en de due diligence last die daarmee gepaard gaat, maar ook andere afweging van risico’s. Zo stelt [IOB](#) dat *“het ministerie (...) kan overwegen om de verantwoording van gelden minder te richten op het beperken van het risico dat geld of materieel niet precies worden gebruikt volgens de donoreisen, en meer te richten op de resultaten die worden bereikt in de ogen van de getroffen bevolking.”*

Daarnaast is het aan te bevelen mechanismes in te richten die structurele en [betekenisvolle consultaties](#) van lokale partners en andere stakeholders mogelijk maken. Bijvoorbeeld tijdens de ontwikkeling van beleid, de Mid-Term Review en eindevaluatie van beleid, tijdens donorconferenties, maar ook door lokale stakeholders en ontvangers van hulp expliciet uit te nodigen bij [programma evaluaties](#).

Onze aanbevelingen:

9. Investeer, naast meerjarige, flexibele, ongeoormerkte financiering, in capaciteitsversterking en lastenverlichting van lokale partners, waaronder door vrouwen geleide organisaties en andere specialistische *community based* organisaties. Zoals verantwoording gericht op de resultaten die worden bereikt in de ogen van de getroffen bevolking.
10. Richt mechanismes in die structurele en betekenisvolle consultaties van lokale partners, waaronder door vrouwen geleide organisaties en andere specialistische *community based* organisaties mogelijk maken.

Met vriendelijke groet,

- Dutch Coalition on Disability and Development

Den Haag, 8 mei 2023

- Rutgers
- Save the Children
- SEE YOU Foundation
- SOFT Tulip
- War Child
- WO=MEN Dutch Gender Platform

Deze brief is naast bovengenoemde organisaties mede tot stand gekomen met input van en wordt gesteund door de volgende leden van WO=MEN Dutch Gender Platform: CARE Nederland, Cordaid, Plan International en Oxfam Novib.